

Joh.18:36-37, 1:a advent 2:a årg 121202.

Märkte ni vilken kontrast det fanns mellan de två evangelietexterna vi läste förut. Först den om intåget i Jerusalem, glädjen och förhoppningarna om kungen som äntligen kommer. Folket som kantar vägen, palmblad och mantlar. Och det är inte alltför svårt att gissa att man tror och hoppas. Nu kommer han äntligen, och allt det vi hoppats och längtat efter, det kommer att slå in.

Men så möter oss en helt annan situation. Ändå har det bara gått några få dagar mellan dem. Jesus är tillfångatagen, och ensam står han inför den romerska ståthållaren. Utanför står man och ropar att man inget hellre vill än att han ska dödas. Och man kan ana förvirringen hos Jesu vänner och lärjungar. Vad var det egentligen som hände? Hur kunde det gå så här på tok?

Men den stora frågan för Pilatus, det var inte om Jesus menade sig vara Guds son eller inte. Han verkade egentligen inte bry sig egentligen om vad Jesus hade sagt och undervisat om. Frågan var, var Jesus kung? Var han det, då var det döden som gällde. Det fick ju inte finnas någon kung bredvid Kejsaren i Rom.

Men för Pilatus framträder under samtalet någon, som liksom inte avsäger sig tanken på att kallas för kung. Men som på heller inte har någon som helst önskan, om vare sig politisk eller världslig makt. Och det är inte underligt, att i den stora förvirringen hos honom, så kommer också den stora frågan. Han ställer den till Jesus direkt efter texten: Vad är sanning? Vad är sanning?

Ja vad är det för en kung som kommer på en åsna med det enkla folket som följeslagare.

Vad är det för kung som säger att barnet är störst i hans rike?

Vad är det för en kung som bara en liten stund senare kommer att kläs i törnekrona?

Vad är det för en kung, om han menar att hans rike, det är av ett helt annat slag?

Vad är det för en plats. Vad är det för ett rike? Och kanske framför allt, vad har han och det med våra liv att göra?

Jag tänker så här: Gud vill visa oss människor vem han är. Och han vill visa oss på ett sätt som vi liksom förstår, genom att föda sig själv som människa, mitt ibland oss. Nått vi kan se, höra och uppleva. Och kan vi då se, höra och uppleva Jesus, då kan vi också ana Gud. Jesus blir liksom Gud personifierad i den här världen.

Och plötsligt blir ju bibelns texter så oerhörda. Det är Gud som kommer på den enkla åsnan. Det är Gud som ställer fram barnet och säger bli som det. Det är Gud som får törnekronan på huvudet. Och varenda gång jag tänker på det, så är som om både tanken och hjärtat slår volter. Gud kommer inte bara uppifrån, han kommer i släptåg med fiskare, bönder, kvinnor, barn, prostituerade och föraktade tullindrivare.

Och varför kommer dom med då? Jo, för dom hade sett Jesus. Och när dom gjorde det, då anade och såg dom också Gud.

Dom var dom första som gjorde det. Men dom var långt ifrån dom sista.

Ja helt plötsligt så såg dom att det fanns någonting annat, att det finns ett rike, mitt det vanliga, men som står för någonting annat än just det vanliga. Ett rike, ett tilltal som sa till Maria Magdalena, du är så mycket mer än den kropp du gång på gång försöker sälja. Och som sa till Sackaios, du är värd så mycket mer än att vara utestängd och utesluten. Ja, vad var det han sa i synagogan?

Glädjebud till de fattiga,
befrielse för de fångna
syn för de blinda,
och de förtrycktas frihet .

Inte bara då säger jag, inte bara då, utan också här och nu, nu när vi som bäst behöver det.

Men visst kan man tycka att det borde synas nu, att det liksom borde sätta fart nu. Men finns det någon som har sagt att det skulle vara enkelt? Att människans frihet kommer liksom som ett brev på posten.

Men är det inte också så, att har vi slutat tro. Har vi slutat att hoppas att det finns någonting som står för någonting annat i den här världen. Eller kanske mycket än vad den här världen står för. Ja då har vi väll gett upp. Gett upp våra drömmar och vår längtan. Då har vi sagt till varandra, thats it! Nu får var och en klara sig bäst den kan.

Men det är ju just där därför! Det ju just därför, han kommer på sin åsna. Det ju just därför som han väljer att sätta på sig törnekronan.

Som om han då säger, -jag är med er i allt det här. Gud är med er i allt det här. Ni är varken ensamma eller utlämnade.

Men så undrar vi människor tillsammans med Pilatus, med våra liv, med våra erfarenheter och med vårt så kallade förnuft, -vad är sanning? Ja, vad är egentligen sanning?

Men bara för att man har svårt att se det. Har svårt att ta det till sig, så behöver det ju inte vara osanning för det... Men visst finns det så mycket står i vägen, i våra liv och i vår omgivning. Det är så mycket som tränger sig på. Det är mycket man ska kunna, det är mycket man ska klara. Och förresten har vi inte lärt oss att själv är bäste dräng. Och bruset, bruset som liksom nästan vill åt mig, det kan vara som tinnitus i mina öron.

Och hur hittar jag då min längtan i allt det här? Hur hittar jag då det som är mitt eget innersta? Om tillvaron i så mycket, handlar om att få pusslet att gå ihop.

Hur skapar jag nån slags helhet av fragmenten.

Och man önskar, skulle inte Gud kunna vara lite tydligare, lite mera liksom pang på rödbetan. Men nej, det verkar inte vara hans väsen. Det är ju faktiskt så att när Gud väljer att visa sig för oss, då gör han det genom att vara ett värnlöst barn. Visst är det så att man kan få ståpås.

Så frågan om sanningen, den kommer vi nog att få leva med i hela våra liv. Det hör nog till, i alla fall för mig.

Men om vi bland kan få en skymt av att det finns ett annat rike, Guds rike mittibland oss. Om vi ibland kan få ana att det finns en närvaro som står för någonting annat. Nånting annat än det vi kanske är vana vid. Ja då kanske vi också kan börja ana, vi är inte ensamma, vi är inte helt utelämnade. Och kanske, kanske kan vi få syn på guden som kommer till oss. Guden som kommer till oss ridande på en åsna. Det är så Gud väljer att visa sig. För din skull, för min och världen skull. Och han kommer nu, nu när vi som bäst behöver honom.

Kan du höra honom komma, skrev Nils Ferlin.

Kan du höra honom komma, att han kommer som en psalm
- så mjuk och så drömmande stilla
han vandrar dig till mötes i dagarnas kvalm
och han vill dig inte alls något illa.